

La irrellevant descohesió del PSC

Amb les tibants relacions PSOE-UGT de fons, el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) s'ha pronunciat rotundament a favor de la política econòmica i social del govern central. Les veus alçades en contra no han aconseguit distorsionar la cohesió interna dels socialistes catalans.

Josep Ma. Pasqual

Estem radicalment a favor de la política social i econòmica del govern de Felipe González, perquè és una política progressista, d'esquerres i que aporta beneficis a la macroeconomia estatal», una resolució com aquesta va ser aprovada en el darrer Consell Nacional —22 de gener— del PSC. Només un lleuger matís referent a la necessitat d'intensificar i millorar el diàleg social, matís que, d'altra banda, ja havia estat formulat en el darrer congrés —desembre de 1987— dels socialistes catalans.

Des que Felipe González és president del govern espanyol, les relacions PSC-UGT de Catalunya sempre han estat millors que les relacions PSOE-UGT. Aquesta inèrcia encara s'arrossega. Mentre Nicolás Redondo ha deixat el seu escó de diputat al Congrés, Justo Domínguez, el secretari general de la UGT de Catalunya, no ha deixat el seu al Parlament. Però l'entesa entre els socialistes catalans i els ugetistes catalans no té solució al marge de l'entesa entre socialistes i ugetistes espanyols. L'aparell oficial del PSC compta, d'una banda, amb la UGT: «el projecte socialista té un front polític i un front sindical, que han d'anar units» però, d'altra banda, compta encara molt més amb el PSOE: «un govern d'esquerres pot governar sense tenir un sindicat afí».

Encara més. De manera oficial, el PSC no recrimina res o gairebé res al PSOE, i sí que ho fa amb la UGT: «ens dol el tema del sindicat UGT, que va a remolc de CCOO i del Partit Comunista quan, aquest sí, té una estratègia desestabilitzadora del projecte socialista». En qualsevol cas, de cap manera la crisi d'entesa entre socialistes i ugetistes no ha actuat com a element distorsionador en el si del Partit Socialista. No tan sols perquè aquesta sigui la versió oficial del PSC: «no menyspreem el problema, però la cohesió interna del partit no està en joc», sinó perquè el resultat del Consell Nacional del PSC en què es votava el suport a

Congrés del PSC el desembre de 1987.

la política econòmica i social del govern socialista espanyol avala també la tesi de la cohesió interna. Només va haver-hi els 10 vots en contra, d'altra banda ja habituals, del corrent Esquerra Socialista.

Enmig d'aquest context de relació tibant entre socialistes i ugetistes s'han produït dins el PSC dos casos de dissidència que han acabat amb dimissió. Primer, el de Sebastià Salellas, regidor de Serveis Socials de l'Ajuntament de Girona, conseller nacional i membre de l'executiva del PSC a Girona. Tot i que políticament la dimissió de Salellas és un fet prou irrellevant, ha tingut un cert ressò perquè ha destapat una vella qüestió que la Federació socialista de les comarques gironines té plantejada, la d'un grup parlamentari propi dels socialistes catalans al Congrés dels Diputats.

La segona dimissió ha estat la de Pere Ayguadé, més significativa que la primera perquè Ayguadé era una persona fortament lligada a la direcció del PSC —membre de l'Executiva Nacional i diputat al Parlament, entre altres responsabilitats—. La direcció del PSC va suggerir a Ayguadé que dimitís per raons de coherència política formal:

Ayguadé s'oposava públicament a la construcció de l'embassament de Rialb mentre que la postura oficial del partit és favorable al pantà. I encara unes altres declaracions d'Ayguadé, aquestes amb el tràfic d'influències de fons: «molts diputats, en compte de defensar els interessos dels ciutadans, defensen els interessos del poder, per mantenir-lo».

Les declaracions d'Ayguadé van causar absoluta sorpresa en la cúpula socialista catalana —de la qual Ayguadé era part integrant des de feia anys—: «mai, Ayguadé havia plantejat la qüestió del tràfic d'influències en cap reunió de l'Executiva, mai», per tant, la direcció del PSC va decidir demanar a Ayguadé que s'apartés de tots els òrgans de direcció del partit i mantingués solament l'acta de diputat. A hores d'ara, l'aparell oficial del PSC es lamenta que s'hagin produït fets com els d'Ayguadé i Salellas, però tampoc creu que s'hagin de magnificar, simplement «cal que l'afer preocupi el just que han de preocupar aquests afers, insignificants i anecdòtics, que no afecten en absolut el Partit Socialista, ni a nivell estatal ni a nivell català».